

hjertigt og utrolig nødvendig. Jeg kunde godt, hvis jeg vilde, dokumentere mange Ting, men jeg ser paa de vedkommende Læger saadan, at det er mine ulykkelige Kolleger, der trænge til al den Medlidenhed, de kunne faa, derfor skal jeg ikke dokumentere nogen Ting, men hvis den højtærede Justitsminister har Lyst, kan han oplæse, hvad han undlod i sin Oplæsning, den ene Erklæring, der foreligger i denne Sag fra en Folketingsmand om en af de paagældende Læger. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Justitsminister, der var saa ivrig efter at læse alt det andet op, ikke har oplæst denne Erklæring. Jeg skal dog ikke opfordre ham dertil.

I denne Forbindelse maa jeg imidlertid maaske spørge: Hvorledes kan det gaa til — jeg paatalte dette Forhold ogsaa sidst, jeg havde Ordet —, at Bladet „Riget“ Gang efter Gang citerer fortrolige Aktstykker, som Sundhedsstyrelsen har sendt Justitsministeriet? For et Par Dage siden er der igen sendt en Erklæring til Justitsministeriet, som er citeret af „Riget“. Vil Justitsministeren undersøge, hvorledes „Riget“ i Dag kan citere den? (*Justitsministeren*: Den er ikke kommen fra mig). Fra hvem er den da kommen? Er det Indiskretion fra Justitsministeriet? Hvordan kan „Riget“ komme i Besiddelse af Erklæringer, som Sundhedsstyrelsen sender til Justitsministeriet? (*Justitsministeren*: Erklæringen er ikke kommen fra Justitsministeriet). Den Erklæring, som en Folketingsmand har afgivet angaaende en af de omtalte Lægers Forhold, er i Dag refereret saa at sige Ord til andet i „Riget“. (*Justitsministeren*: Den er vel fortalt til den, der har skrevet derom).

Første Viceformand (J. C. Christensen): De Herrer bør ikke tale sammen. Taleren bør have Fred til at tale ud, og Taleren bør ikke henvende sig personlig hverken til Justitsministeren eller til Medlemmerne.

Rørdam: Jeg skal kun om disse Læger sige, at Justitsministeren ved lige saa godt som jeg, at det drejer sig ikke om Fortiden alene, det drejer sig ogsaa om Nutiden, og naar den højtærede Justitsminister siger, at han straks vilde have ansat Dr. Gimsing i Holstebro og ikke Langhoff og have indledet Undersøgelse mod Langhoff paa Grund af Rosenørn-Lehns Udtalelser og ikke vil have Erslev siddende rent foreløbig som Vikar paa Anholt, kan jeg umulig tro, at den højtærede Justitsminister mener, at hvis hans Hold-

ning ikke er dikteret af den reneste Vilkaarlighed og Magtbrydning, der da ikke maatte den mest grundige Undersøgelse til overfor de Læger, der her ere anklagede, for de ere jo anklagede for langt værre Ting, end Langhoff paa det Tidspunkt var anklaget for af Rosenørn-Lehn. Disse Læger ere anklagede ikke som Langhoff af en Mand, med hvem han laa i Strid, en Mand i Bestyrelsen for Sindssygeanstalten, men her er fremsat Klage imod dem af nogle af de mest ansættede Læger her i Landet. Her er fremsat en Klage, som er begrundet ved Aktstykker over deres Handlinger, og den kan man ikke saaledes lade være at undersøge. Den Klage maa undersøges i de mindste Enkeltheder.

Den højtærede Justitsminister ved ogsaa godt, at de Erklæringer, som Stadslæge Hoff har afgivet i denne Sag, ikke ere stemmende med de faktiske Forhold. Jeg skal senere komme nærmere tilbage til det. Jeg skal nu blot sige med Hensyn til Etatsraad Hoff's Forhold, at det her i Rigsdagen og andetsteds er fremsat uimodsaagt, at Stadslæge Hoff har forhandlet med Justitsministeren om at overtage Dr. Muus's Embede, inden Dr. Muus var afskediget. Det er ligeledes fremsat uimodsaagt, at Stadslæge Hoff var vidende om det Grundlag, hvorpaa Dr. Muus skulde afskediges, og navnlig om Paastanden om utilbørligt at have holdt Haanden over en daarlig Læge. Nu tror jeg, at det kan dokumenteres, at Stadslæge Hoff har gjort sig skyldig i ganske den samme Forseelse, som Dr. Muus blev afskediget for, ikke i eet, men i heletre Tilfælde — jeg skal nærmere komme ind paa at belyse de Tilfælde bagefter — ligeledes, at Stadslæge Hoff overfor Sundhedsstyrelsen og Justitsministeren har afgivet Embedserklæringer, som ere urigtige, og som ere stridende med de faktiske Forhold, og at Etatsraad Hoff, som er udset til at være Ministeriets øverste Raadgiver i alle Lægespørgsmaal, har gjort en anden Ting, som jeg næsten finder er værst, nemlig den, at han overfor Ministeriet har fremsendt Lægeerklæringer, som ikke ere Lægeerklæringer. De ere ganske vist underskrevne af Læger, men det er Venskabserklæringer, og de ere ikke vejledende, men vildledende. Og naar han har gjort det uden at gøre Justitsministeren opmærksom paa dette Forhold, mener jeg, at den Mand kan ikke tiltræde Posten som Formand i Sundhedsstyrelsen, uden at hans Forhold blive nærmere undersøgt. Det er ganske givet, at det vilde have været Etatsraad Hoff's Embedspligt at gøre opmærksom paa, at de to Erklæ-